

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 24 -12- 2019
Rolnummer A/18/03290
☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

5de kamer

In de zaak van :

De N.V. Van Akelyen Bouwmaterialen, met KBO nummer 0412.781.421, met vennootschapszetel te 9240 Zele, Heirbaan 19;

hierna VAB genoemd,

eiseres op hoofdeis,
verweerster op tegeneis,

vertegenwoordigd door Meester Gregor Keppens, advocaat te 9200 Dendermonde,
F. Courtenstraat 2;

TEGEN :

1. De N.V. MAN Truck & Bus, met KBO nummer 0420.069.782, met vennootschapszetel te 1730 Kobbegem, Brusselsesteenweg 406;

hierna MTB-N.V. genoemd,

2. De vennootschap naar Duits recht, MAN S.E., met BTW-nummer DE 129274163, ingeschreven in het handelsregister onder het nummer 179426, met vennootschapszetel te 80995 München (Duitsland), Dachauer Strasse 614;

hierna MAN SE genoemd,

verweersters op hoofdeis,
eisseressen op tegeneis,

beiden hebbende als raadsliden Meesters Peter Wytinck, Oliver Stevens en Ine Letten,
advocaten, met kantoor te 1000 Brussel, Loksumstraat 25.

De rechtbank nam kennis van volgende procedurestukken :

- de inleidende dagvaarding dd. 27 augustus 2018;
- het bevelschrift gewezen door deze rechtbank op 19.10.2018;
- de conclusies neergelegd voor alle procespartijen;
- de stukkenbundels neergelegd voor alle procespartijen;

Gelet op de bepalingen van de wet van 15.06.1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Gehoord de raadslieden van alle procespartijen ter zitting dd. 17.09.2019 in hun pleidooien waarna deze zaak in beraad genomen werd en volgend vonnis uitgesproken wordt :

1. Het voorwerp van de vorderingen.

VAB stelde een vordering in die ertoe strekt haar vordering op hoofdeis ontvankelijk en gegrond te horen verklaren en verweersters

- hoofdelijk, in solidum, en minstens de ene bij gebreke aan de andere te horen veroordelen om te betalen aan VAB het bedrag van 212.145,98 EUR, meer de vergoedende rente vanaf 01/09/2016 op 134.603,83 EUR en meer de gerechtelijke rente tot op datum van algehele betaling, en tot het betalen van het bedrag ad 225.800 EUR, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de respectievelijke aankoopdata van de vrachtwagens, en meer de gerechtelijke intresten tot op de datum van algehele betaling ;
- te verwijzen, hoofdelijk, in solidum en minstens de ene bij gebreke aan de andere tot de gedingkosten, in hoofde van VAB begroot op 1.246,55 EUR kosten voor dagvaarding en 8.400 EUR rechtsplegingsvergoeding.

In ondergeschikte orde vordert VAB dat de rechtbank op basis van de artikelen XVII.74 e.v. WER aan verweersters zou bevelen om de interne documenten voor te leggen waarop zij hun prijsbepalingen hebben gebaseerd, en bij gebreke aan de voorlegging van deze documenten, overeenkomstig art. XVII.77 WER de voorlegging te bevelen van het bewijsmateriaal dat zich op dit punt in het dossier van de Europese Commissie bevindt;

Uiterst ondergeschikt, alvorens recht te doen, een gerechtsdeskundige-accountant/revisor aan te stellen teneinde advies te verlenen over de omvang van de door VAB geleden schade.

MTB-N.V. en MAN SE verzoeken de rechtbank de vordering van eiseres onontvankelijk minstens ongegrond te verklaren en haar te veroordelen tot de kosten van de procedure, begroot op 12.000 EUR en eiseres te veroordelen tot de betaling van 5.000 EUR wegens tergend en roekeloos geding.

2. Feiten.

In de periode 17 januari 1997 – 20 september 2010 namen verschillende grote vrachtwagenconstructeurs deel aan een kartel.

In deze periode kocht VAB, een groothandel in bouwmaterialen en een betoncentrale, verschillende vrachtwagens van het merk MAN. In de gedinginleidende dagvaarding

wordt gespecificeerd dat de aankopen in de periode van 30 november 1998 tot 31 juli 2010 werden verricht.

De invoerder in België van deze vrachtwagens was MTB-NV. MTB-NV is de Belgische invoerder van onder meer vrachtwagens van het merk MAN. Voor 2007 kocht MTB-NV de vrachtwagens aan binnen de MAN groep, voerde ze in België in en verkocht ze aan (een netwerk van) nationale (onafhankelijke) dealers.

In de periode 2007-2011 werden de vrachtwagens door een derde, een joint venture, aangekocht binnen de MAN-groep alvorens ze aan MTB-NV verkocht werden. Deze joint venture, PON genaamd, zou als moedermaatschappij van MTB-NV gefungeerd hebben tot in 2011. In 2011 zou MTB-NV een dochtervennootschap van de MAN groep geworden zijn.

MAN, omvattende de holdingvennootschap MAN SE en de in Duitsland gevestigde dochtervennootschappen, MAN Truck & Bus AG en Man Truck & Bus Deutschland GmbH, dienden op 20.09.2010 een immuniteitsverzoek in bij de Europese Commissie. De rechtbank verwijst hierna naar MAN Truck & Bus AG en Man Truck & Bus Deutschland GmbH respectievelijk als MTB AG en MTB Deutschland.

Niet in geding is dat VAB haar vrachtwagens aankocht bij dealers, MAN-distributeurs of onafhankelijke dealers, die op hun beurt deze voertuigen van de invoerder MTB-NV gekocht hadden.

Op 20 november 2014 startte de Europese Commissie de procedure. Zij nam na onderzoek de beschikking van 19 juli 2016. MAN SE, MTB AG en MTB Deutschland voldeden aan de vereisten van de clementieregeling en werd geen enkele boete opgelegd.

Bij persbericht van diezelfde datum werd over het onderzoek en de beslissing gecommuniceerd door de Europese Commissie.

VAB stelde onmiddellijk na deze beslissing en het persbericht MTB-NV in gebreke bij aangetekende brief van 12 augustus 2016 (stuk 5 bundel VAB). In deze brief ging VAB over tot ingebrekestelling van MTB-NV voor schade die zij geleden had ten gevolge van de prijsafspraken van MAN. Er werd een gedetailleerde schadeberekening in de ingebrekestelling opgenomen.

Het is onduidelijk of deze ingebrekestelling door MTB-NV beantwoord werd. In elk geval staat vast dat noch MAN noch MTB-NV de geclaimde schade vergoed hebben.

In deze procedure werden MAN SE, de holdingvennootschap en de Belgische vennootschap MTB-NV gedagvaard door VAB op 27 augustus 2018. De in Duitsland gevestigde dochtervennootschappen, MTB AG en MTB Deutschland, werden niet in het geding betrokken.

Op 13 april 2017 had de N.V. Bevatrans in een gelijkaardige zaak dagvaarding laten betekenen aan onder meer MTB-NV. Zij had dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring laten betekenen aan MAN SE. Deze procedure werd ingeleid voor de Ondernemingsrechtbank te Gent, afdeling Gent die zich bij vonnis van 22 november 2018 over de zaak uitsprak. Dit vonnis werd als stuk 3 aan het stukkenbundel van MTB-NV & MAN gevoegd.

3. Procedurele voorgaanden : de Beschikking van de Europese Commissie dd. 19 juli 2016.

De Europese Commissie velde een beschikking op 19 juli 2016. De rechtbank verwijst hierna naar deze beschikking als de "*Beschikking*".

In deze *Beschikking* maakte de Europese Commissie een onderscheid tussen de geadresseerden (van de beschikking) of Adressees, het hoofdkwartier of the Headquarters en de Duitse dochterondernemingen of the German subsidiaries.

Het is correct dat MTB-NV, eerste verweerster, geen geadresseerde is van de Beschikking.

Het onderzoek opgestart door de Commissie op 20 november 2014 was een onderzoek waarin MAN SE, MTB AG en MTB Deutschland betrokken partij waren (§ 37 e.v. Beschikking).

De Europese Commissie stelde vast in de beschikking dat de ondernemingen waarnaar zij gezamenlijk verwees als "de geadresseerden" deelnamen aan de inbreuk(en) (§ 6 van de Beschikking).

Als geadresseerden werden door de Commissie geïdentificeerd : MAN SE, MTB AG en MTB Deutschland. De Commissie verduidelijkte dat de verwijzing naar "*MAN*" in haar Beschikking zowel MAN SE als haar betrokken dochterondernemingen MTB AG en MTB Deutschland omvatte. (§ 7 van de Beschikking : "*MAN verwijst gezamenlijk naar MAN SE en haar dochterondernemingen*" vrije vertaling door de rechtbank van "*MAN SE and its subsidiaries together are referred to as "MAN"*) .

MTB AG werd als hoofdkwartier geïdentificeerd in de Beschikking en MTB Deutschland als Duitse dochteronderneming.

In artikel 1 van het beschikkend gedeelte van de beschikking van 19 juli 2016 besloot de Commissie het volgende :

" ... de volgende ondernemingen maakten inbreuk op artikel 101 van het VWEU en op artikel 53 EER-Overeenkomst tijdens de volgende periodes :

(a) MAN SE, van 17 Januari 1997 tot 20 September 2010, ..."

(vrije vertaling door de rechtbank van “ ... the following undertakings infringed Article 101 TFEU and Article 53 of the EEA Agreement during the periods indicated : (a) MAN SE, from 17 January 1997 until 20 September 2010, ...)

Het dispositief van de Beschikking is geschreven in duidelijke taal. De Commissie heeft vastgesteld dat MAN SE inbreuken pleegde op het mededingingsrecht en zeer specifiek de artikelen 101 VWEU en 53 EER-Overeenkomst geschonden heeft.

In § 95 van de Beschikking verduidelijkte de Commissie dat MAN SE niet als aansprakelijk voor de inbreuken van haar dochterondernemingen werd weerhouden. In vrije vertaling zoals aangebracht door verweerders luidt § 95 van de Beschikking als volgt :

“(95) De volgende juridische entiteiten zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de inbreuk begaan door MAN:

(a) MAN Truck & Bus AG, als rechtstreekse deelnemer, voor zijn betrokkenheid bij de inbreuk van 7 januari 1997 tot 20 september 2010 [...].

(b) MAN Truck & Bus Deutschland GmbH, als rechtstreekse deelnemer, voor zijn betrokkenheid bij de inbreuk van 3 mei 2004 tot 20 september 2010.

(c) MAN SE, als moedervenootschap, voor het gedrag van haar dochtervenootschap MAN Truck & Bus AG van 17 januari 1997 tot 20 september 2010 en van haar dochtervenootschap MAN Truck & Bus Deutschland GmbH van 3 mei 2004 tot 20 september 2010. [...]”

Verwerende partijen hebben ook terecht voorgehouden dat de Commissie, voor wat betreft het uitwisselen van informatie door de betrokken ondernemingen en de coördinatie van de datum voor het op de markt brengen van vrachtwagens die in regel waren met de nieuwste emissie technologieën, MAN SE niet als directe inbreukpleger zou geïmpliceerd hebben. De paragrafen 46, 47, 51 en 52 van de Beschikking, aangehaald door verweerders, hebben betrekking op *alle* of *de* geadresseerden tenzij door de Commissie verder gespecificeerd door de toevoeging van hoofdkwartier (bv. § 52 of 54) of Duitse dochteronderneming (§ 54 of 55).

¹ *“(95) The following legal entities are held jointly and severally liable for the infringement committed by MAN: (a) MAN Truck & Bus AG, as a direct participant, for its involvement in the infringement from 17 January 1997 until 20 September 2010, and, as parent company, for the conduct of its subsidiary MAN Truck & Bus Deutschland GmbH from 3 May 2004 until 20 September 2010. [...] (b) MAN Truck & Bus Deutschland GmbH, as a direct participant, for its involvement in the infringement from 3 May 2004 until 20 September 2010. (c) MAN SE, as parent company, for the conduct of its subsidiary MAN Truck & Bus AG from 17 January 1997 until 20 September 2010 and of its subsidiary MAN Truck & Bus Deutschland GmbH from 3 May 2004 until 20 September 2010. [...]”*

4. Beoordeling

4.1 Bevoegdheid.

De bevoegdheid van deze rechtbank heeft niet het voorwerp uitgemaakt van enige exceptie van onbevoegdheid opgeworpen door partijen of ambtshalve door de rechtbank.

De rechtbank stelt vast dat ze bevoegd is.

4.2 Ontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen.

MTB-NV en MAN SE hebben in hoofdorde de onontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen op hoofdeis opgeworpen wegens gebrek aan hoedanigheid in de zin van artikel 17 Ger.W. Zij houden voor dat noch MTB-NV noch MAN SE persoonlijk betrokken zouden geweest zijn bij de door de Commissie in haar Beschikking vastgestelde inbreuken op het mededingingsrecht. Verder stellen zij dat MTB-NV geen betrokken partij was in de Beschikking. Daarnaast zou MAN SE slechts aansprakelijk gesteld zijn voor de boete als moederonderneming voor het gedrag van haar dochterondernemingen en dus niet rechtstreeks betrokken geweest zijn bij het kartel.

Artikel 17 Ger.W. stelt :

“De rechtsvordering kan niet worden toegelaten, indien de eiser geen hoedanigheid en geen belang heeft om ze in te dienen.”

MTB-NV en MAN SE stellen enkel de hoedanigheid van VAB en niet het vereiste belang in haren hoofde in vraag.

De hoedanigheid van eisende partij zoals voorzien in artikel 17 Ger.W. verwijst naar de houder van materiële aanspraken die in rechte optreedt om deze aanspraken ingewilligd te zien. Het betwist karakter van deze aanspraken is voor wat de ontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen betreft niet van belang. Een procespartij die voorhoudt over een subjectief recht te beschikken, heeft de in artikel 17 Ger.W. vereiste hoedanigheid om in rechte op te treden. Het onderzoek naar het bestaan of de draagwijdte van het door haar aangevoerde subjectief recht raakt de grond van de zaak en niet de ontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen. (Cass., 23 februari 2012, www.cass.be, C.11.0259.N; J. Laenens, e.a., Handboek Gerechtelijk Recht, Vierde Editie Intersentia, Antwerpen-Cambridge, 2016, p.89)

De rechtsvraag of MTB-NV en MAN SE deelgenomen hebben aan de inbreuken op het mededingingsrecht en meer in het bijzonder aan de inbreuken waarvan de Commissie in de Beschikking het bestaan vastgesteld heeft en als gevolg daarvan gehouden zijn tot vergoeding van de door VAB beweerd geleden schade, raakt de grond van de zaak en niet de ontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen.

Er werden door VAB geen excepties inzake de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering op tegeneis opgeworpen.

De rechtbank heeft geen ambtshalve op te werpen exceptie inzake onontvankelijkheid van de ingestelde vorderingen vastgesteld. De vorderingen op hoofd- en op tegeneis zijn ontvankelijk.

4.3 De grond van de zaak.

4.3.1 De vordering op hoofdeis.

4.3.1.1 Toepasselijke wetgeving.

De vorderingen van VAB worden gesteund op de toepassing van de Richtlijn 2014/104/EU *“betreffende bepaalde regels voor schadevorderingen volgens nationaal recht wegens inbreuken op de bepalingen van het mededingingsrecht van de lidstaten en van de Europese Unie”* die het Europese Parlement en de Raad van de Europese Unie op 26 november 2014 hebben uitgevaardigd.

Deze Richtlijn werd door de Belgische wetgever omgezet bij Wet van 06 juni 2017 houdende invoeging van een Titel 3 "De rechtsvordering tot schadevergoeding wegens inbreuken op het mededingingsrecht" in Boek XVII van het Wetboek van economisch recht, houdende invoeging van definities eigen aan Boek XVII, Titel 3 in Boek I en houdende diverse wijzigingen van het Wetboek van economisch recht (B.S. 12.06.2017, blz. 63596).

VAB houdt voor dat de betekening van de door haar uitgebrachte dagvaarding op 27 augustus 2018 de enige relevante datum is om de beoordeling van de toepasselijke wet te maken. Deze dagvaarding werd betekend na de inwerkingtreding van de Omzettingwet waardoor deze wet het voorliggende geschil beheerst.

MTB-NV en MAN SE betwisten dat deze Omzettingwet en de Richtlijn toepassing zouden vinden op deze zaak.

Zoals hoger uiteengezet onder punt 2 en 3 heeft de Commissie in haar Kartelbeslissing rekening gehouden met een infractiële periode binnen dewelke het kartel actief was vanaf 17 januari 1997 tot 20 september 2010. De Commissie heeft in haar Beschikking overigens duidelijk aangegeven dat zij niet met zekerheid kon vaststellen dat de geheime afspraken na 20 september 2010 niet langer gehandhaafd werden en beval de geadresseerden van de Beschikking om elke inbreuk te staken (§ 102 Beschikking). De Kartelbeslissing zelf werd door de Commissie genomen op 19 juli 2016. De dagvaarding in deze zaak werd betekend op 27 augustus 2018.

De Omzettingwet van 6 juni 2017 werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 12 juni 2017. Er werd geen bijzondere datum van inwerkingtreding in deze wet voorzien zodat de wet moet geacht worden in werking te zijn getreden tien dagen later op 22 juni 2017 (art. 190 G.W.) Deze Omzettingwet kwam te laat. De Richtlijn zelf voorzagt in artikel 21 dat de omzetting door de lidstaten uiterlijk op 27 december 2016 had moeten voltooid zijn.

Deze wet bevat slechts één overgangsbepaling in artikel 45. Het artikel 45 van de Omzettingwet bepaalt : *“In afwijking van artikel 3 van het Gerechtelijk Wetboek zijn de procedureregels bepaald door deze wet niet van toepassing op de rechtsvorderingen tot schadevergoeding die vóór 26 december 2014 bij een rechtscollege werden aangebracht.”*

Artikel 45 van de Omzettingwet neemt artikel 22.2 van de Richtlijn over.

Artikel 22 van de Richtlijn : “Toepassing in de tijd

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat geen terugwerkende kracht wordt gegeven aan de nationale maatregelen die krachtens artikel 21 worden vastgesteld ter naleving van de materiële bepalingen van deze richtlijn.*
- 2. De lidstaten zorgen ervoor dat iedere, krachtens artikel 21 vastgestelde nationale maatregel anders dan de maatregelen bedoeld in lid 1 niet van toepassing is op vorderingen tot schadevergoeding die voor 26 december 2014 bij een nationale rechterlijke instantie aanhangig zijn gemaakt.”*

De toepassing in de tijd van de wet wordt bepaald door het rechtsfeit dat ten grondslag ligt aan de ingestelde vorderingen. Zo moet een vordering tot schadevergoeding beoordeeld worden volgens de wet die van kracht is op het ogenblik dat het schadeveroorzakend feit werd gepleegd, tenzij de wet anders bepaalt (Cass. 14 november 2014, Arr.Cass. 2014, afl. 11, 2595; <http://www.cass.be> (1 december 2014); Pas. 2014, afl. 11, 2539; RABG 2015, afl. 6, 436; RW 2015-16 (samenvatting), afl. 8, 306 en <http://www.rw.be/> (3 november 2015), noot).

In deze zaak waarin VAB een vordering tot schadevergoeding lastens verwerende partijen stelt, betreffen de relevante rechtsfeiten het kartel waarvan het bestaan bij beschikking van de Commissie van 19 juli 2016 werd vastgesteld.

Vastgesteld kan worden dat de Belgische wet van kracht werd ruim na de infractieperiode waarin het kartel actief was en ruim na de Kartelbeslissing van de Commissie die genomen werd op 19 juli 2016.

Artikel 45 Omzettingwet samen gelezen met het erin opgenomen artikel 3 B.W. en het huidige artikel 1 B.W. laten niet toe te besluiten tot toepasselijkheid van de Omzettingwet op het voorliggend geschil. De onmiddellijke toepasbaarheid van de Omzettingwet kan slechts uitwerking krijgen op een na de inwerkingtreding uitgebrachte dagvaarding voor zover de aan deze dagvaarding ten grondslag liggende rechtsfeiten in

tijd te situeren zijn na de inwerkingtreding van de Omzettingwet of voor zover het kartel minstens is blijven voortbestaan na de inwerkingtreding van de Omzettingwet (C. CAUFFMAN, "Enkele problemen van overgangsrecht bij de nieuwe regels inzake schadevergoeding voor mededingingsrechtelijke inbreuken," *R.W.*, 2018-2019, p. 282 e.v.).

De procespartijen hebben de al of niet toepasselijkheid van de Omzettingwet beargumenteerd aan de hand van het door VAB ingeroepen weerlegbare vermoeden inzake het schadeveroorzakend karakter van kartels (art. XVII.73 WER). Zij zijn het oneens of dit vermoeden als een materieelrechtelijke bepaling (standpunt verweerders) dan wel als een formeelrechtelijke bepaling of procedureregulering (standpunt VAB) moet beoordeeld worden.

Artikel 22 van de Richtlijn dat de toepassing in de tijd behandelt heeft inderdaad een verschillend regime inzake toepasselijkheid voorzien naargelang de ingeroepen regels materiële bepalingen van de Richtlijn (artikel 22.1 Richtlijn) dan wel andere (formele) bepalingen betreffen. Dit onderscheid wordt slechts relevant wanneer het aan de rechtbank voorgelegde geschil betrekking heeft op feiten die na de inwerkingtreding van de Omzettingwet zich hebben voorgedaan of zijn blijven voortduren en voor zover een dagvaarding uitgebracht werd voor 26 december 2014 wat dus in deze zaak niet aan de orde is.

Evenmin aan de orde is de vraag naar richtlijn conforme interpretatie zoals deze door VAB voorgehouden en door verweersters betwist wordt. Het niet halen van de door de Richtlijn vooropgestelde deadline voor implementatie in de latere Belgische Omzettingwet verandert niets aan de niet-toepasselijkheid van deze Omzettingwet en geeft dus ook geen aanleiding tot richtlijn conforme interpretatie.

De rechtbank is van oordeel dat het aan haar voorgelegde geschil moet beslecht worden naar de algemene privaatrechtelijke regels inzake buitencontractuele aansprakelijkheid nu VAB zich niet kan beroepen op de Omzettingwet van 6 juni 2017 die de Richtlijn 2014/104 heeft omgezet naar Belgisch recht.

4.3.1.2

a. Bewijslast

De vordering van VAB betreft een vordering tot vergoeding van door haar beweerdelijk geleden schade ingevolge fouten die verweersters begaan zouden hebben. Het komt VAB in toepassing van de artikelen 870 Ger.W. en 1315 B.W. toe om de fout(en) in hoofde van beide verweersters, de schade in hoofde van VAB en het oorzakelijk verband tussen fout en schade te bewijzen.

b. Bewijs van fout

VAB is van oordeel dat zowel MTB-N.V. als MAN SE fouten begaan hebben waardoor zij schade leed. Zij beroept zich ten bewijze van deze fout op de Beschikking van 19 juli 2016.

Zo zou in deze Beschikking vastgesteld zijn dat MTB-N.V. en MAN SE deel uitgemaakt hebben van een kartel in de infractionele periode. MAN SE werd uitdrukkelijk in de Beschikking geïdentificeerd wat niet het geval is voor MTB-N.V. MTB-N.V. zou, zo stelt VAB, de beslissingen en afspraken van het kartel geïmplementeerd hebben in België door het aanbieden van de trucks op de Belgische markt in de wetenschap dat deze trucks het voorwerp van de beslissingen van het kartel uitmaakten.

MAN SE en MTB-N.V. betwisten elke fout in hunnen hoofde.

b.1 de Beschikking

De Commissie identificeerde de geadresseerden van haar Beschikking in punt 1.2 (§ 6 tot en met 9) van de Beschikking. MTB-N.V. was geen geadresseerde van deze Beschikking zodat niet kan vastgesteld worden dat zij door de Commissie als inbreukpleger werd weerhouden.

Terecht werd in eerdere rechtspraak weerhouden dat MTB-N.V. een zelfstandige entiteit is die in België opereert, die noch rechtstreeks noch onrechtstreeks genoemd wordt in de Kartelbeslissing en als tussenpersoon weg van het beslissingscentrum moet aanzien worden (Ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent, 22 november 2018, stuk 3 bundel verwerende partijen).

De rechtbank is het eens met verwerende partijen dat VAB zich ten aanzien van MTB-N.V. niet kan beroepen op de Beschikking voor wat de erin weerhouden inbreuken betreft om het bewijs van een fout in hoofde van MTB-N.V. te leveren. Dit laat de mogelijkheid tot het leveren van het bewijs van een fout in de zin van artikel 1382 B.W. in hoofde van MTB-N.V., zoals hierna besproken wordt, onverlet.

MAN SE daarentegen was één van de geadresseerden van de Beschikking van 19 juli 2017. De Commissie weerhield de aansprakelijkheid van MAN SE als moedervenootschap voor de inbreuken gepleegd door haar dochterondernemingen als directe deelnemers aan het kartel (§ 95 Beschikking).

De vaststelling van de zogenaamde aansprakelijkheid van de moederonderneming voor de inbreuken van haar dochter(s) (vrije vertaling van “parent liability”) houdt niet automatisch een vaststelling van het bestaan van een fout in hoofde van de moederonderneming in maar wordt veelal ingegeven door het gebruik van het door de Europese Commissie gehanteerde “economische eenheid”-begrip om de Commissie toe te laten de boetes die zij oplegt aan de dochterondernemingen ook aan de moederonderneming op te leggen.

De vaststelling van de zogenaamde aansprakelijkheid van de moederonderneming voor de inbreuken van haar dochter(s) leidt niet tot de automatische gevolgtrekking dat er geen inbreuk in hoofde van de moederonderneming kan geweest zijn. Alleen kan het slachtoffer van de mededingingsrechtelijke inbreuken zich niet steunen op de Beschikking van de Commissie om deze inbreuk aan te tonen.

b.2 Fout in de zin van artikel 1382 B.W.

VAB heeft voorgehouden dat MTB-N.V. (en MAN SE) een afzonderlijke fout zouden begaan hebben doordat *“de nationale takken van de verschillende vrachtwagenconstructeurs hun feitelijke gedragingen op elkaar [zouden] hebben afgestemd”*. Zij houdt verder voor dat MTB-N.V. de door het kartel gemaakte prijsafspraken op de Belgische markt zou geïmplementeerd hebben. VAB heeft zich in haar conclusies inzake MTB-N.V. beperkt tot de prijsafspraken en de fout inzake afspraken met betrekking tot het op de markt brengen van nieuwe emissietechnologieën buiten beschouwing gelaten.

Het komt VAB toe het bewijs van de fouten te leveren. De rechtbank is van oordeel dat dit bewijs voor wat MTB-N.V. betreft niet geleverd werd.

Niet bewezen wordt geacht dat MTB-N.V. op de hoogte was van de prijsafspraken van het kartel voor wat de bruto-advies prijslijsten betreft. Het is correct dat deze bruto-advies prijslijsten waarvan de Commissie vastgesteld heeft dat ze opgesteld werden door het kartel en meer bepaald door de onderscheiden inbreukplegers (Hoofdkwartieren en Duitse dochterondernemingen) een inbreuk op het mededingingsrecht vormden. VAB heeft in deze procedure niet aangetoond dat de fout in hoofde van MTB-N.V. bestond in een incorrecte prijszetting voor verkoop aan het dealernetwerk op de Belgische markt op basis van de inbreukmakende bruto-advies prijslijsten waarvan zij wist dat deze door prijsafspraken tot stand gekomen waren en niet op basis van de vrije markt. Om deze reden moet geconcludeerd worden dat er geen bewijs van implementatie van de prijsafspraken door MTB-N.V. voorligt.

Evenmin bewezen werd dat MTB-N.V. als dochter van MAN SE aansprakelijk gehouden zou kunnen worden voor de fouten van de moedervenootschap.

De rechtbank wijst de vordering lastens MTB-N.V. af als ongegrond nu het bewijs van het bestaan van een fout in haren hoofde, op grond van de Beschikking van 19 juli 2017 of op een andere sluitende wijze, niet geleverd werd.

Het gegeven dat de Commissie in haar Beschikking slechts de aansprakelijkheid van een moederonderneming voor de handelingen van haar dochter(s) vaststelde sluit niet uit dat in hoofde van MAN SE zelf een inbreuk in de zin van een fout uit artikel 1382 B.W. kan bewezen worden door het slachtoffer van de mededingingsrechtelijke inbreuken.

Een fout in de zin van artikel 1382 B.W. kan ook bestaan uit een inbreuk op de zorgvuldigheidsnorm. De vraag rijst dus of een moedermaatschappij die op een normale zorgvuldige en omzichtige wijze toezicht uitoefent op haar dochterondernemingen en in dezelfde omstandigheden geplaatst was de deelname aan het kartel door haar dochterondernemingen had opgemerkt en getolereerd.

Het staat vast dat MAN SE een beslissende invloed uitoefende op haar 100 % dochter MTB – AG in de periode 17 januari 1997 tot 20.09.2010 en als (indirecte) moeder vennootschap op haar dochter MTB-Deutschland van 03.05.2004 tot 20.09.2010 zoals zij overigens zelf erkende in het onderzoek van de Commissie (§ 95 – c Beschikking).

Eerdere rechtspraak waarbij geoordeeld werd dat het toerekenen van aansprakelijkheid aan een moederonderneming omwille van gedragingen van een dochteronderneming waarop zij een beslissende invloed uitoefent, niet kan worden doorgetrokken naar het privaatrecht moet verlaten worden (Kh. Brussel 24 april 2015, *TBM* 2015, nr. 3, p. 212, i.h.b. p. 217).

Een moederonderneming kan privaatrechtelijk wel aansprakelijk gehouden worden voor daden en gedragingen van haar dochters wanneer haar persoonlijke aansprakelijkheid of fout vastgesteld wordt door de nationale rechter (HJEU, Arrest van 26 april 2007, *Bolloré SA e.a. v. Commissie*, gevoegde zaken T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 and T-136/02. En HJEU, 14 maart 2019, C-724/17, *Vantaan kaupunki / Skanska*, www.curia.eu, ECLI:EU:C:2019:204).

De vraag die nu voorligt is de vraag of MAN SE zelf en daadwerkelijk bij de inbreuk, het kartel, betrokken was en in welke mate zij desgevallend betrokken was. Indien de rechtbank tot de conclusie zou komen dat de betrokkenheid van MAN SE vast staat, kan MAN SE privaatrechtelijk aansprakelijk gesteld worden voor de schade die de inbreuk veroorzaakt heeft (HJEU, Arrest van 3 september 2009, *Bolloré SA e.a. v. Commissie*, gevoegde zaken C-322/07P, C-327/07 P, en C-338/07 P, EU:C:2009:500, §45).

Het organiseren van een kartel en het in stand houden van dit kartel in de gehele Economische Ruimte gedurende een periode van 14 jaar kan niet aan de rechtbank gepresenteerd worden als “een onwetendheid” in hoofde van de moeder vennootschap.

Van een moedermaatschappij die zich als een normale en zorgvuldige moedermaatschappij gedraagt, mag verwacht worden dat zij als hoofd van de economische entiteit, toezicht uitoefent op de dochtervennootschappen in haar groep. Zoals hoger aangehaald staat vast dat MAN SE zelf erkende een beslissende invloed uit te oefenen op haar 100 % dochter MTB – AG en op haar dochter MTB-Deutschland (§ 95 – c Beschikking).

De enige omstandigheid waarin de moeder vennootschap onwetend kon zijn van dit kartel, de prijsafspraken en de afspraken inzake emissie, was een compleet gebrek aan *toezicht* en overzicht op haar dochterondernemingen. Een dergelijk gebrek aan toezicht zou op zichzelf in hoofde van de moeder vennootschap een kennelijk grove fout zijn die haar aansprakelijkheid voor grove fouten in hoofde van haar dochterondernemingen met zich meebrengt nu zonder dit gebrekkig toezicht de door de dochterondernemingen begane inbreuken op het mededingingsrecht zich niet op dezelfde wijze zouden kunnen voorgedaan hebben.

Er kan echter niet vastgesteld worden dat MAN SE een gebrekkig toezicht zou uitgeoefend hebben op haar dochters MTB AG en MTB Deutschland, die door de Commissie als inbreukplegers werden weerhouden.

Uit het onderzoek van de Commissie is gebleken dat het kartel werd ingegeven door slechts één met het mededingingsrecht strijdig doel dat bestond in de verstoring van onafhankelijke prijszetting en de belemmering van normale prijschommelingen voor trucks in de Europese Economische ruimte (§ 71 van de Beschikking).

Dit doel werd nagestreefd door de karteldeelnemers door stilzwijgende overeenkomsten tussen de *geadresseerden* van de Beschikking die tot doel hadden de bruto-adviesprijzlijsten op elkaar af te stemmen en de emissienormen te bepalen om de onzekerheden inzake elkaars gedrag en dat van de klanten weg te nemen (§ 71 van de Beschikking).

Door collusie met de overige deelnemers aan het kartel, collusie tot stand gebracht in de uitoefening van het toezicht van MAN SE op haar dochterondernemingen, heeft MAN SE de gedragingen van haar dochterondernemingen tot de hare gemaakt zodat vastgesteld moet worden dat zij een persoonlijke en slechts aan de moederonderneming toe te schrijven fouten inzake prijsafspraken en de introductie van bepaalde emissiestandaarden beging.

De rechtbank is van oordeel dat om deze redenen de fout in de zin van artikel 1382 B.W. in hoofde van MAN SE als bewezen voorkomt.

c. bewijs van schade

VAB heeft voorgehouden dat zij ingevolge het bestaan van het kartel en de deelname van MAN SE daaraan schade geleden heeft door de aankoop van trucks in de periode waarin het kartel actief was.

Verwerende partijen houden voor dat de Beschikking geen enkele fout heeft vastgesteld voor wat de overeenkomsten tot aankoop van trucks betreft waarvoor VAB schadevergoeding vraagt.

Niet in geding is dat VAB aankoopfacturen van 8 MAN-trucks bijgebracht heeft die in de periode waarin het kartel actief was door haar aangekocht werden. Evenmin in geding is dat deze trucks door de Belgische invoerder op de markt gebracht werden aan een prijs die berekend werd en gebaseerd was op de door MAN SE en de andere karteldeelnemers gemanipuleerde bruto-adviesprijzlijsten.

Verder is niet in geding dat deze gemanipuleerde bruto-adviesprijzlijsten aan het begin van de keten inzake prijszetting staan. Dit werd overigens door de Commissie in haar onderzoek uiteengezet (§ 27 Beschikking).

Aldus mag met zekerheid vermoed worden dat de gemanipuleerde prijszetting in het begin van de keten de overige prijsbepalingen verder in het traject tot aan de verkoop aan de eindconsument in een voor de eindconsument negatieve zin beïnvloed heeft (Cass. 23 oktober 2008, AR C.07.0481.F, *Arr. Cass.* 2008, afl. 10, 2355; Cass. 16 juni 2003, AR S.02.0037.F, *Arr. Cass.* 2003, afl. 6-8, 1407). Dat de door de Commissie weerhouden verboden prijsafspraken niet specifiek de prijszetting tussen de dealer en de eindklant zouden betreffen is daarbij niet relevant nu de litigieuze prijszetting aan het begin van de keten gesitueerd wordt en de overige stappen in prijszetting als het ware besmet heeft.

De rechtbank is van oordeel dat de door VAB geleden schade een financiële schade is die zich niet zou hebben voorgedaan wanneer het kartel niet door prijsafspraken de markt beïnvloed zou hebben (E. Dirix, *Het begrip schade*, Maklu, 1998, 32. J. Ronse, *Schade en schadeloosstelling*, in A.P.R., 1984, 162-163; L. Cornelis, Y Vuillard, *Le dommage*, in *Les responsabilités - Traité théorique et pratique*, Titel 1, dossier 10, 4, nr. 3).

Onzeker is echter of VAB schade leed ingevolge de afspraken die door het kartel gemaakt werden met betrekking tot het op de markt brengen van nieuwe technologieën. Terecht hebben verweersters doen gelden dat er geen concreet bewijs voorligt dat de keuze van VAB bij aankoop werd ingegeven door de gemaakte afspraken en niet door emissienormen. Uit het door verweersters bijgebrachte overzicht in haar syntheseconclusie blijkt dat zij modellen met emissiestandaarden op de markt aanbod (lang) voor de uitvoeringsdatum. De rechtbank wijst de vordering van VAB wat dit aspect betreft dan ook af als ongegrond.

d.bewijs van oorzakelijk verband.

Het wettelijk weerlegbaar vermoeden dat kartels schade veroorzaken zoals thans verankerd in artikel XVII.73 WER kan in deze zaak om redenen zoals hierboven uiteengezet onder 4.3.1.1 geen toepassing vinden.

Het bewijs van het bestaan van het causale verband moet door VAB geleverd worden. VAB heeft voorgehouden dat zij meer betaalde voor de trucks die zij tijdens de periode waarin het kartel actief was aankocht bij haar dealer en dat de prijs die door het kartel werd vastgesteld duidelijk hoger lag dan de prijs die zij zou betaald hebben wanneer de concurrentie tussen de marktdeelnemers had gespeeld.

Het bewijs van het oorzakelijk verband bestaat in deze zaak uit het bewijs dat de door VAB geleden schade zich zonder de fout van MAN SE niet op dezelfde wijze zou hebben voorgedaan.

De frauduleuze manipulatie van de bruto-adviesprijs leidt met zekerheid tot de schade die zich in hoofde van VAB voorgedaan heeft. Zonder deze manipulatie zou niet alleen de bruto-adviesprijs maar ook de verdere keten inzake prijszetting onderhevig geweest zijn aan een vrije en concurrentiële prijszetting waardoor de uiteindelijke prijs in het voordeel van de eindconsument zou uitgevallen zijn. Er bestaat geen kans dat bij vrije concurrentie en dus zonder het kartel en de prijsafspraken er zich schade zou hebben voorgedaan noch

dat de schade zich op dezelfde wijze zou hebben voorgedaan (Cass., Verenigde Kamers, AR.C.01.0211.F, C.01.0217.F, 1 april 2004, www.cass.be (4 mei 2004), concl. Adv.Gen.T. Werquin, Nieuw Juridisch Weekblad 2005, afl. 112, 628 en Tijdschrift voor Belgisch Burgerlijk Recht 2005, afl. 6, 368; K., Beirnaert en B. Insel, "Verlies van een kans-theorie verduidelijkt." De Juristenkrant, afl. 102,5).

e. omvang en begroting van de schade

De schadevergoeding gevorderd door VAB werd door haar begroot op 20 % van het aankoopbedrag van de 9 vrachtwagens die zij in de periode waarin het kartel actief was aangekocht heeft. De schadevergoeding werd begroot op het bedrag van 134.603,83 EUR in hoofdsom. Zij baseerde zich hiervoor op de Praktische Gids die door de Europese Commissie op 11 juni 2013 werd uitgevaardigd en op de Ontwerprichtlijn inzake schadevergoedingsvorderingen, een Mededeling betreffende de begroting van schade bij schadeacties en een Impact Assessment Report, neergelegd als stuk 4 van haar bundel.

Verwerende partijen zijn van oordeel dat deze begroting van schade geen concrete begroting is zodat VAB moet geacht worden niet voldaan te hebben aan de op haar rustende bewijslast inzake de omvang van de schade en de vordering als ongegrond moet afgewezen worden.

In ondergeschikte orde vorderde VAB de aanstelling van een gerechtsdeskundige om de omvang van de door haar geleden schade te begroten.

Vastgesteld moet worden dat VAB slechts voor 8 trucks aangetoond heeft dat zij deze MAN-trucks gekocht heeft. Voor één truck waarvoor zij vergoeding vraagt wordt geen factuur maar enkel een afschrijvingstabel voorgelegd. De rechtbank houdt bij de begroting van de schadevergoeding dan ook slechts rekening met 8 aangekochte trucks.

Uit dat wat de rechtbank hoger vaststelde en oordeelde en uit de in deze procedure neergelegde stukken is op afdoende wijze gebleken dat MAN SE geen stukken heeft meegedeeld en neergelegd die betrekking hebben op de manipulatie van de bruto-advies prijsbepaling. Dit is enerzijds mogelijk deels te verklaren door het feitelijk gegeven dat MAN SE als klokkenluider van een clementieregeling kon genieten en de stukken die zij aan de Commissie overmaakte of die door de Commissie tijdens het onderzoek werden ontdekt zich in het dossier van de Commissie bevinden. Anderzijds moet vastgesteld worden dat MAN SE wel degelijk de verplichting had om in deze procedure en buiten elke instructie van de rechtbank loyaal aan de bewijsvoering mee te werken (B. ALLEMEERSCH, "Stand van zaken en recente ontwikkelingen op het vlak van bewijs in rechte" in P. VAN ORSHOVEN (ed.), Themis Gerechtelijk Recht, Brugge, die Keure, 2010, 39-40, nr. 9; B. ALLEMEERSCH, Taakverdeling in het burgerlijk proces, Antwerpen, Intersentia, 2007, 470, nr. 170; B. CATTOIR, Burgerlijk bewijsrecht in APR, Mechelen, Kluwer, 2013, 127-129, nr. 246-247; D. MOUGENOT, La preuve in Rép.not. IV, 2012, 119, nr. 31; M.E. STORME, "De goede trouw in het geding? De invloed van de goede trouw in het privaats proces- en bewijsrecht", TPR 1990, 476, nr. 84; W. VANDENBUSSCHE "Je t'aime ..., moi non plus. Over

de loyale medewerking aan de bewijsvoering in het buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht” in T. VANSWEEVELT en B. WEYTS (eds.), Actuele ontwikkelingen in het aansprakelijkheidsrecht en het verzekeringsrecht, Antwerpen, Intersentia, 2015, 94, nr. 17. zoals geciteerd in T. Toremans, Gerechtelijk recht. Artikelsgewijze Commentaar met overzicht van rechtspraak en rechtsleer, 2019, afl. OGR-SI19113, Ger.W. 871-1 – 871-5 Ger.W.).

De rechtbank stelde hoger vast dat het kartel waaraan MAN SE deelnam gesitueerd moet worden in de periode 17 januari 1997 tot 20 september 2010 en dus bijna 14 jaar in stand gehouden werd. Het staat vast dat dit kartel uit een niet onaanzienlijk aantal deelnemers bestond en de hele EER bestreek. Het onderzoek van de Commissie werd gevoerd op basis van onder meer de informatie en stukken die door MAN SE en de overige karteldeelnemers werd aangebracht.

MAN SE is in gebreke gebleven met de werkelijkheid overeenstemmende (boekhoudkundige) stukken mee te delen. Zonder stavingsstukken kan onmogelijk een gerechtsdeskundige aangesteld worden. Het is correct dat in het WER voorzien is dat de rechtbank de overlegging van de voor de procedure relevante stukken kan bevelen met inachtnaam van de vertrouwelijkheid van deze stukken. De zoektocht naar eventuele relevante stukken zou gelet op het ongetwijfeld uitgebreide onderzoek van de Commissie een gigantisch bijkomend tijdsverlies in deze procedure veroorzaken. De aanstelling van een gerechtsdeskundige moet gelet op de verstreken tijdspanne sedert het actief zijn van het kartel, de afwezigheid van enig (correct) relevant (boekhoudkundig) stuk, het bijkomende verlies van tijd in deze procedure en de aanzienlijke bijkomende kosten voor de meest gerede partij die om aanstelling van de deskundige verzoekt, in casu het slachtoffer van de prijsbepalingen, afgewezen worden.

De lange periode waarin het kartel actief was en de tijd die verstreken is tussen het einde van het kartel en het afronden van het onderzoek door de Commissie zijn eveneens factoren waarmee de rechtbank rekening houdt om te beoordelen of een correcte en integrale begroting van de schadevergoeding nog mogelijk is.

De rechtbank stelt vast dat zij op basis van het dossier zoals het aan haar voorgelegd werd geen perfect nauwkeurige integrale schadevergoeding kan begroten. De aanknopingspunten waar de rechtbank wel rekening mee kan houden betreffen het aantal bewezen aangekochte MAN-trucks (8) die onder de door de Commissie geviseerde producten vallen en aangekocht werden in de litigieuze periode, de aankooprijzen van deze trucks, het bewezen zijn van een fout in hoofde van MAN enkel inzake de prijsafspraken door de bepaling van de bruto-adviesprijs en de berekening door VAB aan de hand van de richtlijnen volgend uit de de Praktische Gids die door de Europese Commissie op 11 juni 2013 werd uitgevaardigd.

Uit eerdere Cassatierechtspraak volgt dat de rechtbank de omvang van de schade naar billijkheid mag schatten wanneer de rechtbank in de onmogelijkheid is om de schade op een wiskundig nauwkeurige wijze te bepalen (W. Van Gerven, e.a., Verbintenissenrecht,

Studie Juri, Acco, Leuven-Den Haag, 2010, p. 452 en het aldaar geciteerde arrest van het Hof van Cassatie van 14 februari 1949, Pas. 1949, I,127).

Aldus kan de rechtbank in deze zaak overgaan tot de begroting van de schadevergoeding in alle redelijkheid en billijkheid (M. Verhulst, "Billijkheid als deus ex machina bij moeilijke schadebegroting? Toepassing op de privaatrechtelijke handhaving van het mededingingsrecht." TBBR 2019, afl. 3, 107-132). De ex aequo et bono begroting is de enig mogelijk rechtvaardige oplossing voor het slachtoffer dat op deze wijze en binnen de perken van een behandeling van haar vorderingen binnen een redelijke termijn haar schade vergoed ziet.

De rechtbank begroot de schadevergoeding ex aequo et bono op 64.000 EUR.

Integrale schadevergoeding omvat niet alleen het bedrag van deze vergoeding maar ook de vergoedende intresten die verschuldigd zijn gelet op de vertraging in betaling. De rechtbank kent de vergoedende rente toe aan de wettelijke rentevoet vanaf 01.09.2016 tot de datum van dagvaarding en de gerechtelijke rente aan dezelfde rentevoet vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van volledige betaling.

4.3.2 De vordering op tegeneis.

MTB-NV en MAN SE stelden bij conclusie een vordering op tegeneis in die ertoe strekt VAB te horen veroordelen tot betaling van het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding en een bijkomende schadevergoeding provisioneel begroot op 5.000 EUR wegens tergend en roekeloos geding.

Zij steunen hun vordering op tegeneis op de overweging dat VAB op basis van de Beschikking van de Commissie van 19 juli 2016 en van de publieke bekendmaking van de beslissing van de Commissie op 06 april 2017, waarin alle deelnemers aan de inbreuken werden opgesomd, had moeten weten dat zij niet tot dagvaarding van MAN SE kon overgaan nu MAN SE zelf niet als inbreukpleger op het mededingingsrecht werd aangeduid maar slechts aansprakelijk werd gehouden als moedermaatschappij voor de inbreuken gepleegd door haar dochter(s), die in deze zaak geen procespartij zijn. VAB had MTB-NV niet mogen dagvaarden nu MTB-NV zelfs geen geadresseerde van de Beschikking was. Zij verwijzen hiervoor eveneens naar de vordering van Bevatrans die om deze reden in het vonnis van de Ondernemingsrechtbank Gent, afdeling Gent als onontvankelijk werd afgewezen (stuk 3 bundel MTB NV – MAN SE).

Om redenen zoals hierboven uiteengezet door de rechtbank onder 4.2 wordt de vordering op tegeneis afgewezen als ongegrond.

5. De kosten van het geding.

MAN SE wordt als in het ongelijk gestelde partij verwezen in te staan voor de kosten van het geding. Het bedrag van de verschuldigde rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op het basisbedrag 6.000 EUR voor vorderingen van 100.000,01 EUR tot 250.000,00 EUR gelet op het in de gedinginleidende dagvaarding gevorderde bedrag (art. 2 Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat (BS 9 november 2011).

6. De uitvoerbaarheid bij voorraad.

De gedinginleidende dagvaarding in deze zaak werd betekend op 27.08.2018 hetzij na de inwerkingtreding op 3 augustus 2017 van het door de Wet van 24 juli 2017 houdende vereenvoudiging, harmonisering, informatisering en modernisering van bepalingen van burgerlijke recht en van burgerlijk procesrecht alsook van het notariaat, en houdende diverse bepalingen inzake justitie gewijzigde artikel 1397 Ger.W. dat stelt dat behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt of tenzij de rechter, ambtshalve of op verzoek van een van de partijen, bij met bijzondere redenen omklede beslissing anders beveelt en onverminderd artikel 1414 de eindvonnissen uitvoerbaar zijn bij voorraad, zulks niettegenstaande hoger beroep en zonder zekerheidsstelling indien de rechter deze niet heeft bevolen.

De rechtbank heeft geen uitzonderingen vastgesteld door de wet bepaald. De procespartijen hebben geen redenen aangebracht op basis waarvan de uitvoerbaarheid bij voorraad gemotiveerd kan afgewezen worden.

Dit vonnis is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

DE RECHTBANK BESLIST HET VOLGENDE :

Rechtsprekende op tegenspraak en in eerste aanleg,

Stelt vast dat ze bevoegd is,

Verklaart de ingestelde vorderingen op hoofd- en tegeneis ontvankelijk,

Wijst de ingestelde vordering op hoofdeis lastens de N.V. Man Truck & Bus af als ongegrond.

Verklaart de ingestelde vordering op hoofde lastens de vennootschap naar Duits recht MAN SE gegrond als volgt :

Veroordeelt de vennootschap naar Duits recht MAN SE tot betaling aan de N.V. Van Akelyen Bouwmaterialen van het bedrag van 64.000 EUR door de rechtbank ex aequo et bono begroot ten titel van schadevergoeding meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 01.09.2016 tot de datum van dagvaarding en meer de gerechtelijke rente aan dezelfde rentevoet vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van volledige betaling.

Wijst het meergevorderde af als ongegrond.

Wijst de vordering op tegeneis af als ongegrond.

In toepassing van artikel 1017 Ger.W. wordt de vennootschap naar Duits recht MAN SE verwezen in te staan voor de kosten van het geding in hoofde van de N.V. Van Akelyen Bouwmaterialen begroot op 1.246,55 EUR kosten voor dagvaarding en 6.000 EUR rechtsplegingsvergoeding.

Dit vonnis is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad.

Dit vonnis werd gewezen door de 5de kamer van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel, samengesteld uit :

Mevrouw B. Burm-Herregodts, rechter, voorzitter van de kamer,

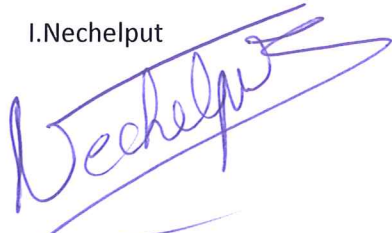
Mevrouw E. Saeys, rechter in ondernemingszaken,

De heer M. Reynaert, plaatsvervangend rechter in ondernemingszaken,

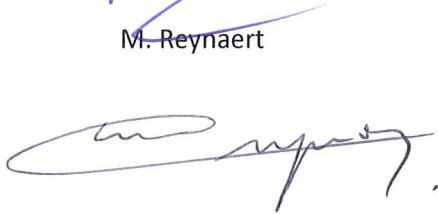
die de zitting hebben bijgewoond en aan het beraad hebben deelgenomen.

Het vonnis werd uitgesproken in openbare terechtzitting door Mevrouw B. Burm-Herregodts, rechter, voorzitter van de kamer, bijgestaan door Mevrouw I. Nechelput, griffier op

I. Nechelput

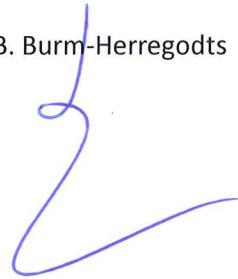
M. Reynaert

E. Saeys

B. Burm-Herregodts

24 -12- 2019